

בש"פ 3482/20 - אחמד אבו קטיפאן אל עאסם נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
בש"פ 3482/20**

לפני:

אחמד אבו קטיפאן אל עאסם

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזק באר שבע בתיק
מ"ת 55069-02-2020 שניתן ביום 21.5.2020 על
ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה:
(7.6.2020) ט"ו בסיוון התש"ף

בשם העורר:

עו"ד יair Draygor
עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזק בבאר שבע ביום"ת 55069-02-2020 מיום 21.5.2020 (כב' השופט
נ' אבו טהה).

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 4.2.2020 בשעה 19:00 נסעו העורר והנאשם 1 בצירוף אדם נוסף שזהותו
AINAH ידועה (להלן: נאשם 1 והאדם הנוסף, ולהלן כולם: הנאשמים) על כביש 80, כשמם נשאים ברכbam שני אקדחים
חצי אוטומטיים מסוג "STAR", ורובה סער מדגם 16-M. בעקבות מידע מודיעיני, הקימה המשטרה מחסום משטרתי
ופרסה דוקרים על הכביש. הנאשמים הגיעו אל המחסום במהירות רבה, בלמו בחזקה לקראת המחסום, סטו שמאליה
מהמחסום, עלו עם הגלגל הימני של הרכב על הדוקרים והמשיכו בנסיעה מהירה כאשר הצמיג הימני האחורי התפרק
מאויר.

ニידות המשטרה החלו במרדף אחרי רכבם של הנאים. הרכב עלה על המדרסה, סטה אל דרך עפר, והנאים החלו לברוח. אחד השוטרים רדף אחרי הנאשם 1, והשוטר השני אחרי העורר, בעודם צועקים לעברם "עצור משטרתך". בשלב מסוים הנאשם 1 מעד, השוטר קופץ עליו, חיבק אותו והפילו ארצה, ושני האקדחים שהיו מוסלקים בגופו נשטטו על הרצפה. השוטר השני עצר את העורר, והאדם הנוסף הצליח לברוח. במהלך חיפוש שנעשה ברכבם, נתפס הרובה. בנסיבות אלה יוחסו לעורר עבירות נשק (החזקת נשק) (מספר עבירות לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); עבירות נשק (הובלה ונשיות נשק) (מספר עבירות לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק); הפרעה לשוטר (UBEIRA לפי סעיף 275 לחוק).

2. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. העורר הסכים לקיומן של ראיותلقואורה למינויו לו, אולם טען שעוצמתן חלשה, ועתיר לשחרורו לחופפת מעצר. בהחלטה מיום 11.3.2020 בית המשפטקבע כי קיימות ראיותلقואורה למינויו לעורר בכתב האישום. בית המשפט ציין כי בכך הדבר שהאקדחים נמצאו על גופו של הנאשם 1, אולם עצם הבדיקה של העורר מהרכב חרף צעקות השוטרים שיעזרו, מלמדתلقואורה על מודעותו להימצאות הנשקים שנתקפסו; וכי גרטתו של העורר כי הצדיף כטרמפיקט אל הנאשם 1 לא עלתה בקנה אחד עם מחקרי התקשרות. למרותה מחלוקת לגבי קיומה של עילת מעצר, בית המשפט הורה על עリכת تسוקיר לבחינת חלופת מעצר בעניינו של העורר.

3. נוכח תקופת החירום, נמנע שירותי המבחן לעורר. בהחלטתו מיום 1.4.2020 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, תוך שהבהיר כי כאשר יתאפשר לשירות המבחן לעורר تسוקיר, ניתן יהיה להגיש בקשה לעיון חוזר.

בתסוקיר שירותי המבחן מיום 5.5.2020 נכתב כי לעורר קשרים חברתיים שלוים וכי קיימ פער בין התנהלותו ובחרותו חיים לבין אורחות חייו. בשורה התחתונה נדחתה חלופת מעצר בבית סבו של העורר כمفיקח העיקרי, תוך סיוע של אביו ודודו, ונדחתה גם חלופה נוספת, בבית דודתו בעיר LOD. שירותי המבחן התרשם כי קיימ סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק, וכי קיימת בעיתיות בשתי החלופות שהוצעו, והמליץ על עリכת تسוקיר משלים בעניינו.

במסגרת התסוקיר המשלים מיום 13.5.2020, נבחנה חלופה חדשה בבית דודו של העורר המתגורר בשבט אל עצאם בסמוך לרהט, אשר ישמש כمفיקח העיקרי תוך סיוע לבני משפחה נוספים. בשורה התחתונה שירותי המבחן המליץ על הבחירה המוצעת, בצוירוף צו פיקוח למשך חצי שנה, וערביות כספיות תואמות.

4. בהחלטתו מיום 21.5.2020 בית המשפט דחה את המלצת שירותי המבחן והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

על כך נסב העורר שלפנינו.

5. העורר טען, בין היתר, כי המידע המודיעיני המורה לסתור על הרכב התקבל ביחס לנאים 1 בלבד וכי בית המשפט התעלם ממידע זה; כי העורר אمنם הבהיר תחילתו כי הוא מכיר את הנאשם 1 אך זאת מתוך חשש שיקשו אותו לאיירוע; וכי בבדיקה מז"פ לא נמצא טביעות אצבע או סימני מתכת שקשורים אליו לנשק; כי ברוח מהמשטרה כיון

שהאדם הנוסף שהיה איתם ברכב "אמר שיש נשך ואמר לברוח"; כי העורר שיתף פעולה בחקירה לעומת הנאשם 1 שומר על שתיקה; וכי הנשך נמצא על גופו של הנאשם 1 ובכך חלקו של העורר משמי בפרשה.

. 6. דין העורר להידחות.

נקודת המוצא היא שענינו בעבירות נשך, עבירות המקומות חזקת מסוכנות סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "החוק) וסעיף 35(ב)(1) לחוק זה). על פי חוק המעצרים, מעצר בעבירות אלו בפיקוח אלקטронי מצרי טעמים מיוחדים שיירשו ולבסוף בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותו המיוחדות של הנאשם ניתן להסתפק במעצר במתכונת זו (סעיף 22ב(ב)(1) לחוק המעצרים). הטעם לדבר הוא המסוכנות האינהרנטית הנובעת מעבירות נשך, אשר למעט מקרים חריגים לא ניתן היה לאינה באמצעות מעצר שלא אחריו סוג ובריח (ראו, בין היתר, בש"פ 20/2021 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 והאסמכתאות שם (30.3.2020)).

במקרה דנן, אני רואה טעמים מיוחדים לסתות מהכלל. אדרבה, ממחקרים התקשורות עולה כי בין הנאשם 1 לעורר התנהלו במהלך כל היום שיחות בקצב גובר והולך עד שהשנים חבו ושהו ייחדי כארבע שעות, מה שהפריך את גרסאותיו השקריות של העורר בחקירותיו במשטרה. בכך יש להוסיף כי המערער שמר, באופן חלקי על זכות השתקה (כך, כאשר נשאל איך הוא מסביר את העובדה שעליה לרכיב זמן רב לפני שנטאפס וממי האדם השלישי שהוא ברכב). בנויגוד לנטען על ידי העורר, נשך ה- 16-M נמצא על פי דוח הפעולה כשהוא מונח ברכב ולא מתחת למושב הנהג ("בכיסא הנהג מונח נשך מסווג M16 בצרפתית 'כלפי מטה'", מה שמערער עוד יותר את גרסתו של המשיב כי היה אך נושא תמים שהזדמן לרכיב מבלי לדעת על האמל"ח שברכב. בכך יש להוסיף את המרדף שהתנהל אחר הרכב ואחר יושבי הרכב, מה שמעיד הן על אשמה לכאהו של המשיב והן על כך שאין עליו מORA הדין ומORA המשטרה (מדוע?) הפעולה עולה כי המשיב נאבק עמו עד שהוכרע על ידם).

. 7. בהינתן כל אלה, נקודת המוצא בנוגע לעבירות נשך היא גם נקודת הסיום, ואני רואה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא.

סוף דבר, שהעורר נדחה.

ניתנה היום, י"ז ביוני התש"ף (9.6.2020).

שפט